

Köszöntés a gyógyítás és tudomány elkötelezettjeinek

Az EME Orvos- és Gyógyszerésztudományi Szakosztály

XXXIII. tudományos ülészsaka – Kovászna, 2025. április 3.

Tisztelt szakosztályi Elnök Úr (Szilágyi Tibor), Titkár Asszony (Sipos Emese), professzorok, Szakosztályi Vezetőség!

Tisztelt Beke Mihály András első Vezető Konzul (Csíkszeredai Főkonzulátus), Megyeitanács-elnök Úr (Tamás Sándor), Polgármester Úr (Gyerő József)!

Tisztelt Meghívottak, Kedves Kollégák!

Tisztelettel és szeretettel köszöntöm a mai rendezvény valamennyi résztvevőjét.

Messziről érkeztem, de szívemhez közel álló vidékre – Háromszékre – ahonnan valószínű, felmenőim, a Bitay család révén magam is származom. Öröm volt már az idevezető út is: látni a tájat, a tavasszal megújuló életet, a zöldellő mezőket, a virágba borult fákat, a gólyák fészekrakását és kerepelését – és persze találkozni az itt élő kedves emberekkel. Még nagyobb öröm számomra, hogy ma találkozhatom a kovásznai és háromszéki orvostársadalom képviselőivel, valamint a rendezvény szervezőivel, akik ilyen szeretetteljes fogadtatásban részesítettek.

Gyermekkoromban sokat hallottam Kovásznáról mint a gyógyítás egyik központjáról. Nagymamám hosszú éveken át járt ide kezelésekre szívélgtelensége miatt – nem a szívkorházba, hanem a városi kórházba. Elmondása szerint kezelőorvosa dr. András Emil volt, akinek gondosságára és elkötelezettségére mindig hálával emlékezett. A mofetta, a gyógyszeres kezelés, a gondos törődés érezhetően javított az állapotán, kiegyensúlyozottabbá tette a mindennapjait.

Édesapám hozta őt ide Enyedről, és ezek az utak, ezek az orvos-beteg találkozások segítettek neki abban, hogy még hosszú ideig velünk maradhasson.

Ezek a családi történetek – az itt tapasztalt, megélt gyógyulások emlékei – tették számunkra Kovásznát ismertté és értékessé. Külön öröm és megtiszteltetés számomra, hogy ma itt lehetek, és gyermekkorom emlékei – amelyeket nagymamám a zongoratanítás szüneteiben mesélt – most elevenedhetnek meg egy valós helyszínen, egy valódi találkozásban. Most – ezen az ünnepi alkalmon – élő kapcsolattá válnak múlt és jelen között.

Külön öröm számomra az is, hogy ma egy egész orvostársadalmat köszönthetek, s egyben köszönetemet fejezhetem ki mindazért a tudásért, szakértelemért és elhivatottságért, amelyet Önök képviselnek – akkor is, amikor egy tanítónő nagmamának hosszabb időt ajándékoztak az unokáival, és most is, amikor családok sokaságának adnak reményt, enyhülést és túlélési esélyt. Köszönet érte!

Külön elismeréssel követem hosszú ideje az Orvos- és Gyógyszerésztudományi Szakosztály tevékenységét, azt az elkötelezettséget, amellyel szakmai tudásukat a

magyar nyelvű tudományművelés szolgálatába állítják. Évről évre örömmel térek vissza e hagyományos, nagyszabású rendezvényükre, ahol jó látni, hogyan elevenedik meg különböző helyszíneken az orvostársadalom: teret adva nemcsak a szaktudás megosztásának, hanem az emberi és szakmai közösségek megerősítésének is.

Köszönetemet szeretném kifejezni a szakszerű, elhivatott munkáért – a szakosztály vezetőségének (dr. Szilágyi Tibor elnöknek, dr. Sipos Emese titkárnak, professzoroknak), a szervezőknek, külön kiemelve dr. Albert András és dr. Antalka Huba helyi (fő)szervezőket, valamint mindazoknak, akik hozzájárultak ahhoz, hogy ez a rendezvény létrejöhesse, és hogy a szakosztály munkája ma is élő, tartalmas és előremutató legyen.

Meggyőződésem, hogy az Erdélyi Múzeum-Egyesület Orvos- és Gyógyszerésztudományi Szakosztálya ma is nélkülözhetetlen bástyája a magyar nyelvű orvos- és gyógyszerészképzésnek, a tudományművelésnek, a tudományos gondolkodásnak és közösségi szerepvállalásnak.

Isten adjon Önöknek erőt, egészséget és kitartást a további munkához!

Kovászna, 2025. április 3.

Tisztelettel és megbecsüléssel:

BITAY ENIKŐ,
az EME elnöke